

Alfabeto de proletários

A Peneira, Núm. 2, Maio 1984, p. 16.

Devido ao grande tamanho da página, dividiu-se também horizontalmente para uma melhor impressão em DIN A-4

ANTONIO ALONSO FONTAN

Labregos e mariñeiros. Proletários de Galicia, amos do traballo e do idioma, desposeidos de case todo, pasando ignotos polas falsas historias da Pátria, escritas con verbas terroríficas de doma e castración, entre estranxeiros e nativos traidores a súa propia comunidade. Foi nas homildosas chouzas da beiramar e dos agros, nos traballos e arredor das lareiras, onde os petrúcios conversadores, ían transmitindo a verdadeira historia dunhas xeracións a outras, e así foise agRANDANDO e enriquecendo o suficiente para a nosa afirmación como País diferenciado.

Os profesionais e funcionarios públicos, fidalgos e caciques de toda pelaxe, diferenciábanse no uso do idioma castelán traído polo imperio, mostrando co seu emprego, un complexo de superioridade e dhsplícencia ante o artesanado galegofalante. O ambiente que se criou con tan nefando sistema, foi a gran perda espiritual de Galicia. Aquela burguesía que e ía formando a medida que o seu nivel económico melloraba, moitas veces forzando para aparentar na clase dominante, para acadar prebendas, entraban sen darse conta, nun entorno cheo de desencantos, desenvolvíanse en pequenos grupos cunha relación social finxida e valeira de contidos humanos. Na maioría das aldeas destacábanse moi pequenos grupos, compostos por algunha familia de casa solarega ou paso, a de algún indiano, o tendeiro e o crego da parroquia, os que vivían afastados totalmente dos labregos e demais artesáns.

Un das senais máis visíbeis que os diferenciaba era o idioma, os que falaban castelán eran chamados señoritos, os que falaban galego (a inmensa maioría) eran os artesáns. Nas vilas, onde foron instalándose os concellos e outros centros da administración, fálase o idioma castelán entre eles e cos propios administrados, aos que, tildan despectivamente de "aldeanos", criándose unha xorda tensión entre aldeanos e vilegos, que empregaban un tono e xestos acordes á superioridade que se atribuían, e que o mesmo paisano chegaba a asumir humildosamente convencido. Non hai nada de que estrañarse, se temos en conta que, en calquer asunto a definir en oficinas oficiais ou no cuartelillo, o feito de falar en galego daba poucas probabilidades de éxito. O idioma imperial, seguía imperando sobre os labregos e demais crases humildes que chegaron a considerarse "menos", avergonñándose da súa orixe de labregos e en moitos casos, tamén de galegos, sendo unha das mágoas máis perxudiciais, a desconsideración empregada no ensino, os nenos de Galicia.

O insensato comportamento de todos aqueles que tomando como base a súa situación económica, pretenderon establecer unha diferenza de clases, aspirando a unha burguesía na que fracasaron ante a burguesía rentista, o feudalismo, o poder oculto da Igrexa e o alto funcionariado civil e militar, foron perxudiciais inimigos de Galicia. Os pequenos ricos, que se ían conformando con ter poder de abuso sobre o xornaleiro e demais viciños foron os que serviron de trampolín caciquismo secular que nos abafou sempre, foron a anticultura de Galicia (siguen sendo) perdendo a súa cobiza, debecendo e non sendo nada mais que en mans patriotas que chegan á morte cargados de ignorancia.

Canto mellor lles sería, ter vivido solidariamente co seu povo, recibir decote as satisfaccións que o ser humano necesita, para gozar a felicidade que pode acadar coa sensatez e o espírito de igualdade, participar na formación dun País, elevando o nivel cultural e social para ben de todos na mesma medida. Ao mesmo tempo, libraríase dese confinamento social do reducido grupo, que acaba sendo castigado polo tedio e a decadencia da súa eble burguesía na que viviu como avaro desesperado e comido pola envexa. A historia dinos, e aínda temos espellos actuais, que en todas as aldeas de Galicia, hai xentes que viven na casa natal, como se fosen expatriados. Esas xentes que non acertaron co camiño da felicidade social, que non entenderon que as comunidades degan formarse cun conxunto de persoas cultas e solidarias, foi de sempre maioría, culpabeis, como queda

apuntado no uso do noso idioma, e do outro que nos lexisla e nos separa.

Pasaron moitos séculos, os resultados témolos moi claros, as clases dominantes foron facéndose a cada xeración máis ousadas; os labregos e mariñeiros, o povo de Galicia, a cada xeración mais acalados ante todo tipo de administración e mandos, onde o idioma galego era despreciado, e o seu falante bulrado e moitas veces maltratado. Daí, que aínda queden feridas por curar, e que só teñen remedio pondo cada cousa no lugar que por dereito lle corresponde.

A imposición dun idioma pola forza, velipendiando o natural como aconteceu en Galicia, equivale a todo tipo de torturas e se as físicas doen, as mentais destrúen, degradan e despersonalizan. Débese ter en conta que, o idioma abranxe moito máis que o coñecemento das verbas para entendernos, as mentes necesitan complementos para as convivencias sensatas, que tan so frolecen

no espontáneo e no reflexivo. Os nomes axeitados de cada cousa, a cantiga, a música, o despertar e o uso de todas as artes silandeiras e soncras, son a seiva que nutre as mentes para chegar á plena facultade congñoscitiva da razón. Os tormentos só conducen á idiotéz; o ensino debe levarse ao camiño popular e colmalo de fermosura.

Non deber ser tema de discusión por nengun concepto que o galego e o idioma de Galicia, no debiera haber ousado, que na súa ignorancia-pretenda custionar esta vella querella. O idioma está aí, pasou inexorable polos séculos de castigos e acometidas brutais de todo tipo. Son moitos aínda os que non saben outro, somos maioría os que o consideramos o máis fermoso de todos e tan importante como calquera idioma do mundo. Non é custión de enfrontamentos senon de complementos. Non se trata de imposición senon de preferencia, como acontece en calquera país coa súa lingua nai, simplemente, pídese respecto total para o galego, pois de asoballamentos estamos escarmentados.

Os eufemismos resultan incómodos e intolerábeis; o pretender cambiar a definición de nación pola de nacionalidade, resulta un recoñecemento estupidamente abusivo, equivalente a dicernos que temos razón pero que non se nos pode dar. O pretender dicernos que é e para que serve o noso idioma resulta unha negación sistemática a entrar en razóns mediante diálogos incondicionados. As condicións vexatorias a que en moitos casos nos queren someter, son unha provocación á xenreira, ao enfrontamento. O idioma dos galegos e a histórica da súa nación, son feitos consumados durante milleiros de anos, temas sin discusión. A célula vivificadora que se expresa e rexista non morreu, segue viva, eterna e fresca.

Cando algunhas doutas manifestacións nos falagan considerando o idioma galego como alegoría poética, engaiolante e namorada, parécenos moi ben; pero, para nos, é iso e todo o demais que pode abranxer un idioma. Remato, facendo cita a unha recente presentación dun libro titulado "Libro do Ambri" na que uns futuros filólogos galegos, alumnos dun famoso profesor galeguista, falan nun galego moi dificultoso, e algún en castelán por non dominar o galego, se temos en conta que o libro foi presentado como via de ingresos para viaxe fin de estudos, (tratase dunha escolma de poetas galegos) resulta unha nota discordante a dos nosos futuros intelectuais. Nembargantes, a lectura de varios poemas en galego, feita por unha dona extranxeira, foi a gran sorpresa, ao escoitar a súa perfeitismo pronuncia recriada nunha soave e musical tonalidade.

Con relación do "Día Das Letras", abonda dicir que se ven celebrando dende o ano 1963, acordado pola "Real Academia Galega" co gallo de cumprirse o centenario da publicación do libro "Cantares Galegos" de Rosalía de Castro que adicou ao seu home D. Manuel Martínez Murguía, cando este cumpría trinta anos de idade, tendo sido a data do seu nacemento o día 17 de Maio do ano 1833. Este día ven sendo adicado cada ano a un escritor galego, sendo este ano Armando Cotarelo Valledor, que fai o número vintedous. Polo tanto, cada 17 de maio, o proletariado de Galicia, merece unha lembranza especial e unha promesa firme de que o idioma que conservaron, ha perdurar e arriquecerse.

Alfabeto de proletários

ANTONIO ALONSO FONTAN

Labregos e mariñeiros. Proletários de Galícia, amos do traballo e do idioma, desposeidos de cáse todo, pasando ignotos polas falsas historias da Pátria, escritas con verbas terroríficas de doma e castración, entre estranxeiros e nativos traidores a súa propia comunidade. Foi nas homildosas chouzas da beiramar e dos agros, nos traballos e arredor das lareiras, onde os petrúcios conversadores, ían transmitindo a verdadeira historia dunhas xeracións a outras, e así foise agrandando e enriquecendo o suficiente para a nosa afirmación como País diferenciado.

Os profesionais e funcionarios públicos, fidalgos e caciques de toda pelaxe, diferenciábanse no uso do idioma castelán traído polo imperio, mostrando co seu emprego, un complexo de superioridade e dhsplcência ante o artesanado galegofalante. O ambiente que se criou con tan nefando sistema, foi a gran perda espiritual de Galícia. Aquela burguesía que e ía formando a medida que o seu nivel económico melloraba, moitas veces

Canto mellor lles sería, ter vivido solidariamente co seu povo, recibir decote as satisfaccións que o ser humano necesita, para gozar a felicidade que pode acadar coa sensatez e o espírito de igualdade, participar na formación dun País, elevando o nivel cultural e social para ben de todos na mesma medida. Ao mesmo tempo, librariase dese confinamento social do reducido grupo, que acaba sendo castigado polo tedio e a decadencia da súa eble burguesía na que viviu como avaro desesperado e comido pola envexa. A historia dinos, e aínda temos espellos actuais, que en todas as aldeas de Galícia, hai xentes que viven na casa natal, como se fosen expatriados. Esas xentes que non acertaron co camiño da felicidade social, que non entenderon que as comunidades degan formarse cun conxunto de persoas cultas e solidarias, foi de sempre maioría, culpabeis, como queda

no espontáneo e no reflexivo. Os nomes axeitados de cada cousa, a cantiga, a música, o despertar e o uso de todas as artes silandeiras e soncras, son a seiva que nutre as mentes para chegar á plena facultade congñoscitiva da razón. Os tormentos só conducen á idiotez; o ensino debe levarse ao camiño popular e colmalo de fermosura.

Non deber ser tema de discusión por nengun concepto que o galego e o idioma de Galicia, no deba haber ousado, que na súa ignorancia-pretenda custionar esta vella querella. O idioma está aí, pasou inexorábel polos séculos de castigos e acometidas brutais de todo tipo. Son moitos aínda os que non saben outro, somos maioría os que o consideramos o máis fermoso de todos e tan importante como calquera idioma do mundo. Non e custión de enfrontamentos senon de complementos. Non se trata de imposición senon de preferéncia, como acontece en calquera país coa súa lingua nai, simplemente, pídese respecto total para o galego, pois de asoballamentos estamos escarmentados.

que o seu nivel económico melloraba, moitas veces forzando para aparentar na clase dominante, para acadar prebendas, entraban sen darse conta, nun entorno cheo de desencantos, desenvolvíanse en pequenos grupos cunha relación social finxida e valeira de contidos humáns. Na maioría das aldeas destacábanse moi pequenos grupos, compostos por algunha familia de casa solarega ou paso, a de algún indiano, o tendeiro o e o crego da parroquia, os que vivían afastados totalmente dos labregos e demais artesáns.

Un das senais máis visíbeis que os diferenciaba era o idioma, os que falaban castelán eran chamados señoritos, os que falaban galego (a inmensa maioría) eran os artesáns. Nas vilas, onde foron instalándose os concellos e outros centros da administración, fálase o idioma castelán entre eles e cos propios administrados, aos que, tildan despectivamente de "aldeanos", criándose unha xorda tensión entre aldeanos e vilegos, que empregaban un tono e xestos acordes á superioridade que se atribuían, e que o mesmo paisano chegaba a asumir humildosamente convencido. Non hai nada de que estrañarse, se temos en conta que, en calquer asunto a definir en oficinas oficiais ou no cuartelillo, o feito de falar en galego daba poucas probabilidades de éxito. O idioma imperial, seguía imperando sobre os labregos e demais crases humildes que chegaron a considerarse "menos", avergonñándose da súa orixe de labregos e en moitos casos, tamén de galegos, sendo unha das mágoas máis perxudiciais, a desconsideración empregada no ensino, os nenos de Galicia.

O insensato comportamento de todos aqueles que tomando como base a súa situación económica, pretenderon establecer unha diferenza de clases, aspirando a unha burguesía na que fracasaron ante a burguesía rentista, o feudalismo, o poder oculto da Igrexa e o alto funcionariado civil e militar, foron perxudiciais inimigos de Galicia. Os pequenos ricos, que se ían conformando con ter poder de abuso sobre o xornaleiro e demais veciños foron os que serviron de trampolín caciquismo secular que nos abafou sempre, foron a anticultura de Galicia (siguen sendo) perdendo a súa cobiza, debecendo e non sendo nada mais que en mans patriotas que chegan á morte cargados de ignorancia.

apuntado no uso do noso idioma, e do outro que nos lexisla e nos separa.

Pasaron moitos séculos, os resultados témolos moi claros, as clases dominantes foron facéndose a cada xeración máis ousadas; os labregos e mariñeiros, o povo de Galicia, a cada xeración mais acalados ante todo tipo de administración e mandos, onde o idioma galego era despreciado, e o seu falante bulrado e moitas veces maltratado. Daí, que aínda queden feridas por curar, e que só teñen remédio pondo cada cousa no lugar que por dereito lle corresponde.

A imposición dun idioma pola forza, velipendiando o natural como aconteceu en Galicia, equivale a todo tipo de torturas e se as físicas doen, as mentais destrúen, degradan e despersonalizan. Débese ter en conta que, o idioma abranxe moito máis que o coñecemento das verbas para entendernos, as mentes necesitan complementos para as convivencias sensatas, que tan so frolecen

mentos estamos escarmentados.

Os eufemismos resultan incómodos e intolerábeis; o pretender cambiar a definición de nación pola de nacionalidade, resulta un recoñecemento estupidamente abusivo, equivalente a dicernos que temos razón pero que non se nos pode dar. O pretender dicernos que é e para que serve o noso idioma resulta unha negación sistemática a entrar en razóns mediante diálogos incondicionados. As condicións vexatorias a que en moitos casos nos queren someter, son unha provocación á xenreira, ao enfrentamento. O idioma dos galegos e a histórica da súa nación, son feitos consumados durante milleiros de anos, temas sin discusión. A célula vivificadora que se expresa e rexista non morreu, segue viva, eterna e fresca.

Cando algunhas doutas manifestacións nos falagan considerando o idioma galego como alegoría poética, engaiolante e enamoradora, parécenos moi ben; pero, para nos, é iso e todo o demais que pode abranxer un idioma. Remato, facendo cita a unha recente presentación dun libro titulado "Libro do Ambir" na que uns futuros filólogos galegos, alumnos dun famoso profesor galeguista, falan nun galego moi dificultoso, e algún en castelán por non dominar o galego, se temos en conta que o libro foi presentado como via de ingresos para viaxe fin de estudos, (tratase dunha escolma de poetas galegos) resulta unha nota discordante a dos nosos futuros intelectuais. Nembargantes, a lectura de varios poemas en galego, feita por unha dona extranxeira, foi a gran solpresa, ao escoitar a súa perfeitísima pronuncia recriada nunha soave e musical tonalidade.

Con relación do "Día Das Letras", abonda dicir que se ven celebrando dende o ano 1963, acordado pola "Real Academia Galega" co gallo de cumprirse o centenario da publicación do libro "Cantares Galegos" de Rosalía de Castro que adicou ao seu home D. Manuel Martínez Murguía, cando este cumpría trinta anos de idade, tendo sido a data do seu nacemento o día 17 de Maio do ano 1833. Este día ven sendo adicado cada ano a un escritor galego, sendo este ano Armando Cotarelo Valledor, que fai o número vintedous. Polo tanto, cada 17 de maio, o proletariado de Galicia, merece unha lembranza especial e unha promesa firme de que o idioma que conservaron, ha perdurar e arriquecerse.